

en Sammenligning mellem Sygelisterne for dette Kantonnement og tidligere Kantonnementer maa blive forelagt Finansudvalget.

Jeg gaar nu over til at tale om den Begivenhed, der har været den vigtigste politiske Begivenhed i sidste Sommer, nemlig de afholdte Folketingsvalg. Det var jo første Gang, Venstreregeringen henvendte sig til Vælgerne, og Valget blev foretaget paa Grundlag af en Række meget gennemgribende Love. Dertil kom, at disse Valg fik en forøget Interesse ved, at den Alliance eller det Samarbejde, som i mere end 20 Aar havde bestaaet mellem Venstre og Socialdemokratiet, nu var ophørt. Jeg tror derfor at turde sige, at intet Valg siden Valgene efter Forliget i 1895 har haft større Interesse end de nu afholdte Folketingsvalg. Skylden for, at Alliancen mellem Venstre og Socialdemokratiet ophørte, tillagde Venstre under Valgkampagnen Socialdemokraterne, idet vi havde tilladt os at opstille Kandidater i Valby og Københavns 7de Valgkreds. Vi kunde med samme Ret have sagt, at Skylden var Venstres, fordi Venstre i Forvejen havde proklameret at ville opstille Kandidater i Kredse, vi sad inde med, f. Eks. Lyngby og Horsens. Skylden er i Virkeligheden ikke en Strid om et Par Valgkredse mere eller mindre, Skylden laa langt dybere. Den bunder i den Politik, som Regeringen i de to sidste Aar har ført. Denne Politik er af en saadan Beskaffenhed, at den gjorde det umuligt for os Socialdemokrater at fortsætte et Samarbejde og en Valgalliance med Venstre. Vi maa huske paa, at hvis vi Socialdemokrater skulde have stemt for denne Politik og støttet Regeringen i den, vilde vi have brudt vort Program og svigtet de Løfter, vi have givet vore Vælgere, og naar Sagen stod saaledes, vil enhver forstaa, at vi som ærlige Mænd vare nødte til et bryde dette Samarbejde og gaa til Valg alene. Og jeg maa sige, at vi have intet Øjeblik fortrudt derpaa. Der er herved skabt en Klarhed i dansk Politik, som vi ikke have haft i mange Aar, og Valgene have for Socialdemokratiet vist en Fremgang, der langt har overtruffet vore bedste Forhaabninger.

Resultatet af Valgene, der jo er kendt af alle her i Salen, viser, at Socialdemokraterne ere blevne det næststørste Parti i Danmark, at vort Stemmetal er blevet forøget fra 43,000 til 55,000, at vore Mandater ere voksede fra 14 til 16, at vi sidde sikkert og uangribeligt i en stor Række af Kredse, og at der har været

betydelig og god Fremgang for os ude i rene Landkredse. Det er første Gang, vi der have opstillet Kandidater, og vi have opnaaet Minoriteter paa 6-, 7-, 800 op til 1,000 Stemmer. Vi have derfor ingen Grund til at fortryde, at denne Alliance er ophørt. Vi have faaet Klarhed inden for vore egne Rækker og i det hele taget i dansk Politik.

For Regeringspartiet var Valget ikke absolut heldigt; det havde den Sorg at tabe 9 Valgkredse; til Gengæld vandt det 3, saa at det samlede Tab kun bliver 6. Ganske vist er dets Stemmetal gaaet op, idet det er naaet op til 122,000 Stemmer, altsaa noget mere end forrige Gang. Men dette, at Partiet har tabt en Del Kredse, tyder paa, at man mange Steder omkring i Landet ikke er saa tilfreds med Venstreregeringens Politik, som den ærede Ordfører lod formode. Valget er i flere Henseender lærerigt. Det viste, at Venstre, at Regeringen har saa godt som slet ingen Tilslutning i Bybefolkningen. Vel har Regeringen beholdt 2 Kredse her inde i København, men dette er ikke i Kraft af Venstres egne Stemmer, de ere ganske faa i de 2 Kredse, og havde de to Venstremænd ikke faaet Støtte fra Socialdemokratiet, er det sikkert, at de vare komne til at dele Skæbne med de øvrige faldne Venstremænd i København. Altsaa, man kan slaa fast, at Venstre ikke i Byerne har nogen Tilslutning, der er af nævneværdig Betydning. Det blev ogsaa godtgjort ved de i September Maaned afholdte Landstingsvalg. Da var $\frac{1}{6}$ af Landets Befolkning optagen af en stærk Valgkamp, men der skete da det mærkelige, at Regeringen og dens Tilhængere stillede sig hen i en Krog og sagde: Hvad kommer det os ved? Vi have ikke noget med den Sag at gøre. Vi staa og se til. Det synes mig at være en underlig Stilling for en Regering og dens Tilhængere, saaledes kun at staa som ligegyldige Tilskuere, naar $\frac{1}{6}$ af Landets Befolkning er optagen af en vigtig Valgkamp.

Det er nu i Virkeligheden ikke saa underligt, at Regeringen maa og vil tabe Tilslutning hos Bybefolkningen med den egoistiske Klassepolitik, som Regeringen har ført i de to sidste Aar, med de egoistiske Klasselove, Skattelovene. Det er da ret naturligt, at Bybefolkningen mere og mere vender sig bort fra en Regering, der tager saa lidt Hensyn til dens Interesser. Det er ofte her af Venstres Ordfører blevet udtalt, bl. a. af den nuværende Kultusminister, at Venstre ikke var noget